

Toespraak Magda Aelvoet, 27 september 2008

Lieve familie,

Vrienden uit vele kringen, die mijn leven hebben geraakt , chers amis, liebe Freunde,

Het gevoel dat vandaag bij mij bovendrijft is er een van dankbaarheid: dankbaarheid voor jullie aanwezigheid, nu en in het verleden; dankbaarheid voor jullie steun, voor jullie raad, maar ook voor de confrontatie, voor het scherp verwoorde meningsverschil, dat maakt samenwerken interessant en het brengt zout en peper in het leven. Ik houd van gekruide en gevarieerde schotels.

Mijn dank gaat in de eerste plaats naar mijn familie: Raymond en mijn kinderen, Kristin, Joachim en Marleen, (sinds enkele jaren mooi uitgebreid)

Omdat jullie mij aanvaard hebben, zoals ik ben: iemand die zich zo nodig met alles en nog wat moet bemoeien en daarvoor heel veel op pad is in binnen- en buitenland; Omdat jullie de vaste sokkel van mijn leven zijn in alle omstandigheden en dat was geregeld geen sinecure ; pour le meilleur et pour le pire et franchement nous avons goûté des deux cotés de la médaille;

Die dank gaat ook naar de ruimere familie en meer bepaald naar mijn opa en mijn vader die mij zonder enige twijfel het politiek virus, langs vrolijke genetische wegen hebben doorgegeven. Zo besliste opa, geboren Leuenaar en christen-democraat, om op de dag van de bevrijding in Steenokkerzeel waar hij intussen woonde, naast de Belgische ook de leeuwenvlag uit te hangen; als Vlaming die niet gecollaboreerd had, vond hij dat een must. Toen de witte brigade binnen het half uur opdook en eiste dat die leeuwenvlag werd weggehaald, is mijn oma naar buiten gegaan en heeft met veel natuurlijk gezag de heren overtuigd dat daar geen reden voor was; resultaat: de heren gingen en de twee vlaggen bleven hangen.

Ik wil mijn moeder niet onvermeld laten, die na de dodelijke val van mijn vader twaalf kinderen tussen twee en zeventien met een enorme werkkraft heeft recht gehouden; iedereen heeft mogen studeren ook de meisjes; ze wilde dat ieder van ons zelfstandig door het leven kon gaan.

Ik denk ook met plezier terug aan de NGO-wereld voor ontwikkelingssamenwerking, die vele jaren lang mijn natuurlijke biotoop is geweest. Daar heb ik de kans gekregen standpunten uit te werken, eisenbundels op te stellen, met delegaties naar de overheid te trekken.

In die context heeft een Waalse syndicalist mij gezegd 'Magda, tu devrais aller en politique'. Cela m'a pris quelque temps, puisque mon parti devait encore être inventé. C'est donc bien un syndicaliste appartenant au MOC, Jules Pollé, qui a ravivé l'envie de m'engager dans la vie politique.

Natuurlijk staat mijn partij Groen ! op de allereerste plaats voor de kansen en het vertrouwen dat ik gekregen heb om politiek aan de slag te gaan. In het parlement geraken vanuit Leuven was niet evident(hoogdrempelig).

Het waren de groene provinciale verkozenen van Antwerpen die mij als provinciaal senator in het parlement hebben binnengeloodst.

Ik heb in alle parlementaire assemblées 'mijne zeg' kunnen doen, maar dat staat op uw uitnodigingskaart.

Het Europese Parlement was voor mij het interessantste parlement: veeltalig, je beweegt in een systeem van wisselende meerderheden al naargelang het thema, en vooral merk je daar van dichtbij dat de EU een politieke wereldspeler is/kan zijn. In de huidige crisis op de financiële markten mag hopelijk opnieuw duidelijk zijn dat zonder regulering de markt niet functioneert, dat zonder spelregels die namens de samenleving worden opgelegd het financieel systeem zichzelf voorbijschiet en mensen en bedrijven in de afgrond duwt.

Laat het speelkwartier van de financiële alfamannetjes op Wall Street nu even voorbij zijn. Het systeem moet weer een dienende, opbouwende en sociale rol krijgen. De essentiële taak van de financiële wereld is, simpel gezegd, financieren. Het systeem is er in functie van samenlevingen en burgers en niet andersom. Aandelen zijn er om bedrijven aan kapitaal te helpen, bedrijven hebben niet als hoofddoel aandeelhouders archi-rijk te maken.

Ik heb aan den lijve kunnen ervaren zowel in het Europees parlement als in de ministerraad dat Europa inderdaad het verschil kan maken, bvb toen Bush het Kyoto Protocol dood verklaarde, als in de Conventie aan de Europese Grondwet werd gewerkt. Europa werkt zeker niet altijd op niveau, maar zonder dat instrument sta je in deze nergens.

Vanuit het Europees parlement heb ik met Vandana Shiva en Linda Bullard het patent op het Indische neemboomzaad kunnen aanvechten dat na tien jaar juridische politieke strijd door het Europees Octrooibureau vernietigd wordt. De tegenstanders waren anders niet min: een Amerikaanse multinational en de regering van de VS.

Ik ben dankbaar dat Agalev/Groen mij de kansen heeft gegeven in het EP en later in de paarsgroene regering te werken.

Het doet me deugd hier mensen te zien, die het Voedselagentschap op het terrein doen draaien; ik zie hier ook vrienden van deze universiteit en daarbuiten, die meegewerkt hebben aan emanciperende wetgeving inzake patiëntenrechten, het homohuwelijk, de antidiscriminatie wetgeving waardoor mensen beter beschermd en erkend door het leven kunnen gaan.

In de toekomst ga ik proberen een beetje anders te gaan leven; méér thuis, méér beschikbaar voor de familie, minder vaste vergaderingen; Maar ik blijf aanspreekbaar voor ad hoc opdrachten; zo werk ik mee aan een programma van de KBS, ga ik ook in op vragen van het milieuprogramma van de VN..

Wat ik niet meer ga doen is knettergekke multi-tasking: voor dag en dauw frambozen plukken in de tuin om 's avonds confituur te maken; van de tuin in de auto (foei!) springen en aan het Meiserplein vaststellen dat je met tuinklompjes achter het stuur zit op weg naar het Paleis der Academiën voor onderhandelingen; in Brussel op klompjes wanhopig een winkel zoeken die voor tien uur open is ... En uiteindelijk soelaas vinden bij een Brusselse vriendin met even kleine voeten en toch op tijd zijn in het paleis mine de rien.

En wat ik ook nooit zal doen is mijn mond houden, dat is beloofd.

Magda Aelvoet
27 september 2008